

Julius

Af Jens Peter Larsen

Jens Peter Larsen

Født 4. november 1959 i Fjerritslev som søn af Inga og Helge Ejvind Larsen. Opvokset på ejendommene »Fuglsang« i Brøndum og »Frydendak« i Husby.

Ni års skolegang i Fjerritslev. Som ung ansat ved gartneri og landbrug. Herefter renovatør i næsten 30 år samt kortvarige job i svejsemaskine- og rørindustrien samt den kommunale hjemmepleje.

De sidste 18 år tilknyttet Knud Sko og p.t. (2014) i voksenlære som salgsassistent. Samtidig selvstændig vognmand for Nordjyske Distribution.

Tidligere medlem af skolebestyrelsen ved Fjerritslev Skole, formand for Vester Han Herreds Skytteforening, riffelinstruktør og bestyrelsesmedlem i Skovsgaard Jagtforening, riffelprøvesagkyndig for Danmarks Jægerforbund/ Skov- og Naturstyrelsen, våbenkonsulent (kontrollant) i De Danske Skytteforeninger samt næstkommanderende og skydelærer i HJVK 1202.

Gift 1989 med Helle Eriksen, bosat Øster Fælledvej 4, Fjerritslev.

Julius, hvis efternavn var Pedersen, var bosiddende på Damgaardsvej i Klim. Han var oprindeligt medlem af Luftmeldekorpsset, hvori han indgik i nærforsvaret af luftmelde-tårnet, som mange sikkert kan huske var placeret på det højeste sted i kanten af et læhegn umiddelbart nord for Fjerritslev (ved Højgaardsvej).

Den funktion havde han bestridt i mange år, og han var efterhånden blevet lidt træt af, at der kun sjældent skete noget på den konto, når der var øvelse. Derfor havde han søgt over i det »grønne« hjemmeværn, som Hærhjemmeværnet populært kaldes, fordi som han sagde: »Så er man da sikker på lidt tjubang ...«

Om Julius kan man sige, at han var noget af det mest tjenestivrige, man kunne forestille sig. Han sagde kun meget sjældent nej til at deltage i noget, og han blev da også meget

brugt i markeringsopgaver og lignende, og så kom han en del på skydebanen hos Dres. Julius var meget impulsiv og det gav da også anledning til et par pudsige episoder.

Julius var bevæbnet med en gammel maskinpistol model 44 (Husqvarna), og når den skulle indskydes, skulle der skydes et par træffebilleder med indstillingen sat på enkelt-skud, og ud fra dem kunne våbenmekanikeren så rette sigtekornet ind, således at sigtepunktet blev sammenfaldende med retningspunktet på 100 meter.

Hvis der så ikke lige var en våbenmekaniker til stede, gjorde Dres normalt det, at han sendte pistolen ind sammen med træffebillederne og fik operationen udført, hvorefter de sendte våbnet tilbage til kontrolskydning. En lidt tung arbejdsgang, men det fungerede da.

Nu var det jo så, at Julius' maskinpistol havde været turen igennem og var kommet retur til Dres. Julius stillede da også flaks oppe på Dres' hjemadresse for at få den udleveret. Dres bad ham om at kigge ud på Nørre Miler skydebane ved førstkommende lejlighed for at få foretaget kontrolskydningen, hvorefter Julius hævdede pistolen op mod lyset og sagde: »Det behøves æ ... det hår hjælpen – det ka a sil!« Jo, Julius var en mand med mange talenter, og hvorfor bruge tid på noget, der for ham var indlysende!

På et andet tidspunkt – jeg tror, det var sidst i 1980'erne – var Hjemmeværnskompagni 1202 blevet involveret i en af Jægerkorpsets større øvelser, en øvelse hvor man trænede indsættelse af specialstyrker i fjernopklaringsopgaver. Øvelsen havde deltagelse af specialstyrker fra otte-ni lande, og vi havde fået til opgave at gøre livet så surt for disse som overhovedet muligt. Vi var endda blevet forstærket med en gruppe fra den engelske enhed, som indgik i »Hunterforce« (om netop dem, kommer der en anden historie senere).

Det var umådelig spændende. En hel uge op til selve øvelsen havde alle kunnet høre og observere et utal af forskellige transportfly og ikke mindst helikoptere om natten. Helikopterne var lejlighedsvis nede forskellige steder, og det hele forekom os meget mystisk. Der havde forskellige steder i kommunen været opsat plakater, der opfordrede folk til at kontakte Hjemmeværnet, hvis de så nogen af de mange indsatte soldater.

Nu skal vi jo huske, at der var tale om de skrappeste soldater, som NATO kunne opdrive, og vi var virkelig blevet sat på en opgave. Derfor var adrenalinen virkelig sat i kog på os alle den fredag aften, vi skulle indgå – og således også Julius.

Julius var blevet sat sammen med Jens Chr. Mølbæk (Mølbæk kørte en del ræveløb i walkietalkieklubben og rådede derfor over håndprojektører i sin bil), og de havde fået til opgave at køre patrulje lige så langsomt frem og tilbage på Kongevejen i Udclit. Vi vid-

ste på forhånd, at patruljer næsten altid benyttede sig af naturlige ledelinjer i terrænet, og det gjaldt derfor om at stresse dem mest muligt og holde dem inde i det for årstiden meget ufremkommelige terræn.

Julius var således blevet udrustet med en radio, så de kunne dirigeres fra vores kommandostation. De var selvfølgelig bevæbnet til selvforsvar, men Julius havde insisteret på at få alle sine magasiner fyldt, for han havde en idé om, at han nok kunne ordne den smule krigere alene, hvis det skulle blive nødvendigt!

Julius og Jens Chr. patruljerede nu langs vejen hele aftenen og et godt stykke hen ad natten. Da det blev mørkt, begyndte det at sne med en klæbrig tøsne, og sammenholdt med det meget vand og de utroligt ujævne tuer, der var i det meste af området, så var der alligevel en af patruljerne (en belgisk, så vidt jeg husker), der havde valgt vejen som ledelinje, og på et tidspunkt meldte Julius over radioen, at de havde fundet fodspor ved hjælp af den medbragte projektør, og han udbad sig nu en forholdsordre.

Han foreslog selv, at de vendte tilbage til Hjemmeværnsgården, men vi skulle jo stresse disse soldater mest muligt, så han fik ordre til at følge fodsporene med lyskeglen længst muligt. Julius var en type, som altid parerede ordre, og som beordret, så gjort.

Pludselig faldt lyskeglen på en gruppe våde og forfrosne belgiske specialsoldater, der sad og krøb sammen i en grøft nærmest skrækslagne for det forfølgende lys. Man skal jo huske at de sandsynligvis ikke havde sovet i flere døgn og derfor var psykisk påvirkede af situationen.

Det samme var nu Julius – han knugede knoglen til radioen ind til sig med den for ham så uheldige virkning, at alt hvad han sagde, blev sendt ud i æteren i klart sprog: »Loos døren, loos døren – kyr, kyr, kyr!« nærmest råbte han ind i røret.

Jo, det var en uforglemmelig øvelse, ikke mindst for Julius ...